

[Bjerre.]

ugørligt at affatte en lov, som kan tage hensyn til disse mange forskellige interesser på en retfærdig og god måde. Derfor mener jeg, man skulle have så megen tiltro til erhvervslivet og menneskenes klogskab, at man overlod til dem selv at finde ud af, hvornår butikkerne skulle holdes åbne, og jeg synes ikke, det skal overlades til rigsdagen, som alligevel ikke er i stand til at ordne det således, at praktiske vanskeligheder kan undgås for den største del af erhvervslivet. Der er ingen tvivl om, at selvom det kan være fornuftigt at lukke en butik i København på eet tidspunkt, kan det måske være uheldigt at lukke en tilsvarende butik i Vestjylland på samme tidspunkt. Nu ordner det sig i praksis, det ved vi alle, men det er ikke altid lovligt. F. eks. er der en købmand på et enkelt badested, som har åbent i sin butik om søndagen til kl. 14, så lukker han, for så vil jeg ikke mere, siger han. Det er uheldigt, at man skal begå ulovligheder, og jeg ville derfor ønske, at man kunne komme så vidt her i landet, at man overlod til erhvervene selv at finde ud af, hvornår de vil betjene deres kunder. I andre lande har man det sådan, f. eks. i Belgien, og jeg har ikke fornemmelsen af, at erhvervslivet dér går dårligere end det danske, tværtimod skylder vi Belgien penge, så det kunne tyde på, at de dér er stillet bedre end vi. Det skal jeg imidlertid ikke komme nærmere ind på.

Det, striden står om, er egentlig kun, om vi skal bevare den hidtidige ordning, hvorefter man lukker kl. 14 om lørdagen, eller forlænge åbningstiden til kl. 16, og jeg er ked af, at den højtærede handelsminister, som må formodes at være tilhænger af flertallets afgørelser, ikke har bøjet sig for kommissionens flertal og er gået ind for kl. 16-lukningen. Det synes jeg måtte have været i overensstemmelse med de principper, som man må formode handelsministeren er tilhænger af. Men sådan er det altså ikke.

Jeg gør opmærksom på, at det at lukke butikkerne omtrent samtidig med, at kontorer og fabrikker lukker, vanskeliggør det for mange at forsyne sig med varer. Jeg tænker her særlig på selverhvervende kvinder, og deres repræsentant i kommissionen har da også ønsket lukketiden sat til kl. 16. Jeg henviser til, at det samme er tilfældet for landbrugsorganisationernes vedkommende. Og Industrirådet siger i en skrivelse til kommissionen:

„Det er industriens ønske, at der sker en væsentlig udvidelse af den tid, i hvilken publikum kan foretage indkøb i butikkerne, fordi der såvel indenfor de københavnske fabrikker som i de større provinsbyer er gjort den erfaring, at det er vanskeligt for de dér beskæftigede arbejdere og funktionærer at få besørget deres nødvendige indkøb med de gældende lukketider. Virkningen heraf er særlig blandt de kvindelige arbejdere, hvoraf mange er husmødre, et stigende antal forsømmelser.

De uheldige forhold gør sig særlig gældende for lørdagens vedkommende.

I den økonomisk vanskelige periode, hvori vort land befinder sig, og hvor det gælder om først og fremmest at forøge vor produktion, har det vist sig, at den strenge lukkelovgivning har været til skade for produktionslivet som helhed, og Industrirådet vil derfor indtrængende henstille, at der ved den forestående revision bliver gennemført en udvidet åbningstid for alle butikker.“

Det er således de selverhvervende husmødre, det er hele landbruget, det er industrien, der ønsker denne lukketid, men det har altså handelsministeren ikke kunnet tage hensyn til. Man skulle dog mene, at det ønske, som disse erhverv, industri og landbrug, støttet af alle de selverhvervende husmødre, der har arbejde udenfor hjemmet, har fremsat, kunne være efterkommet.

Som jeg allerede sagde sidste gang, vi havde spørgsmålet om forlængelse af denne lov til behandling, kunne man næppe vente vort partis medvirken dertil. Dette gentager jeg i dag. Da handelsministeren ikke har taget denne advarsel ad notam, vil jeg igen sige, at jeg kan ikke tænke mig, at vort partis medvirken til dette lovforslags gennemførelse kan ventes.

Bouet: Lukkeloven har, som det allerede er sagt, i høj grad skilt vandene imellem på den ene side de handlende og deres medhjælpere og på den anden side forbrugerne. Nu er der vel ikke noget at sige til, at de, der har opnået det gode, som weekendordningen er — det er jo særlig den, der er det store stridsspørgsmål — gerne vil beholde det. Må jeg dertil sige, at der er forørigt også mange andre — jeg tænker på arbejdere og funktionærer —, som sigter mod det samme mål og mener, at de er ligeså berettigede til at få denne sammenhængende længere fritid mod slutningen af ugen, som de handlende har. På den anden